

[Peter Brixtofte]

af i kommunerne, men hvor f.eks. større private virksomheder vil have den nødvendige baggrund og derfor være i stand til at tilbyde bedre og billigere løsninger.

Jeg kan nævne et område, hvor privatisering er hensigtsmæssig. Det gælder driften af vore rensningsanlæg, hvor det kræver utrolig stor viden og forskning at finde ud af, hvordan man bedst renser tingene. Det har en stor virksomhed bedre mulighed og bedre baggrund for; en sådan virksomhed kunne sørge for rensning af spildevand i flere kommuner. En sådan ekspertise kan den enkelte kommune ikke bygge op. Og så har det yderligere den fordel, at hvis vore private virksomheder vil sælge service og viden om rensningsanlæg ude i verden, har de den gode baggrund og reference, at de her i landet driver rensningsanlæg for de kommunale virksomheder.

Jeg vil afslutningsvis udtrykke glæde over, at debatten om den offentlige sektor er blevet langt mere saglig og indholdsrig i dag, end den har været tidligere, og dér vil jeg også kvittere for hr. Lykketofts indlæg. Det er ikke længere en debat om, hvorvidt vi er for eller imod den offentlige sektor, men om, hvordan vi gør det bedst og billigst.

Jes Lunde (SF):

Redegørelsen fra finansministeren med undertitlen »Den offentlige sektor år 2000« indeholder ikke så meget nyt i forhold til sidste år.

Finansministeren fortsætter stilen med at være god til flotte ord og god til at gemme kontroversiel politik af vejen. Og det er da selvfølgelig også fortjenstfuldt. Man leder derfor helt forgæves i redegørelsen efter den gamle politik om at skære 100.000 stillinger bort i den offentlige sektor, den politik er borte og glemt – i alt fald på papiret. Om finansministeren stadig væk har disse synspunkter, kan vi selvfølgelig kun gætte på. Men principielt vil vi da i SF hilse velkommen, at vi nu i højere grad kan diskutere, hvad vi bruger den offentlige sektor til, hvilke opgaver den skal løse, i stedet for at have ideologisk prægede målsætninger for den offentlige sektors størrelse.

Af hr. Peter Brixtoftes slutbemærkninger kan jeg forstå, at selv Venstre synes, det er mere interessant at diskutere, hvordan vi bruger den offentlige sektor godt og bedst og billigst, frem for at diskutere et absolut mål for dens størrelse. Det hilser jeg velkommen.

Dette sidste med at have nogle ideologisk prægede målsætninger, det har regeringen jo desværre i realiteten stadig. Et af eksemplerne herpå er det udgiftspolitiske måltal. Det forhindrer regeringen i at se fordomsfrit på nye initiativer, der kunne gavne samfundsudviklingen, også i den private sektor. Her tænker jeg selvfølgelig på de forhandlinger, der har været om etablering af 15.000 nye uddannelsespladser. Det har der været forhandlet om i månedsvis og i den seneste fase under stor dramatik endda. Der har været forhandlet til langt ud på natten i går, og det skal man såmænd nok gøre i dag igen.

Alle kan se det fornuftige i at satse mere på uddannelse. Erhvervslivet har brug for kvalificerede medarbejdere, hvis Danmark ikke skal komme bagud i den internationale konkurrence. Vi får oven i købet flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet, hvis ikke vi gør noget ved det. Det er noget, der kan bekymre enhver regering meget, og sandheden er jo også, at disse udviklingstegn bekymrer regeringen og bekymrer finansministeren. Han ser givetvis meget gerne en større uddannelsesindsats. Men så er det altså, at det udgiftspolitiske måltal pludselig blokerer for fremtiden og blokerer for, at man kan gøre noget for de mange arbejdsløse mennesker, som venter på at komme i gang med en uddannelse. Situationen svarer lidt til, at en virksomhed holder op med at investere, fordi den hellere vil have et flot regnskab i dag end sikre virksomheden gode regnskaber i fremtiden. Det er en utrolig kortsigtet politik, der bliver konsekvensen af regeringens holdning til den offentlige sektor, når det kommer til stykket.

Situationen bliver kun mere grotesk af, at regeringen i praksis har udfoldet megen akrobatik for at komme ud af sin egen spændetrøje. Den har f.eks. vist sig villig til kreativ bogføring. Hvis bare man kunne flytte en del af dagpengeudgifterne over i en fond finansieret af arbejdsgiverne uden for finansloven, hokusfokus, så var der pludselig plads til at investere i uddannelse. Enhver burde selvfølgelig kunne forstå, at en arbejdsgivers betaling til denne fond slet ikke kan sammenlignes med skattebetaling, som det synes at være regeringens logik.

Vi har svært ved at forstå, at der er den store forskel på det, og derfor har vi svært ved at forstå, at regeringen bliver ved med at arbejde